

Гора Жовтих Лілій

Михайль Семенко

Скажи — ти не забула гору Жовтих Лілій
І до болю зелену полонину?
Коли перебули найпоетичнішу з ідилій
І клялись кохати до загину?

Сонце, сонце, небо, бухти, бухточки, далі —
Ми ж цілий світ у той мент осягнули!
І квіти — великі, жовті, безумні — збирали,
І все минуле, і все майбутнє — забули, забули.

Мається на увазі пейзаж острова Руській недалеко від Владивостока.